

FLAGGERMUSEN

AV

JOHANN STRAUSS

Trøndelag teater 78/79

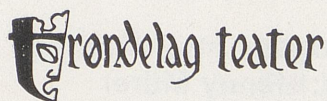

FLAGGERMUSEN

av
JOHANN STRAUSS d.y.

I programmet:

Forestillingens instruktør og koreograf ...	side	4
Forestillingens kapellmester	»	5
Hvem var egentlig Flaggermusen	»	6
Glücklich ist, wer vergisst .	»	8
Komponistens verker	»	11
Rolleliste	»	13
Årsoversikt	»	15
Johann Strauss og hans musikk	»	17
Våre gjester	»	20
Våre skuespillere	»	22

Administrasjon:

Kjell Stormoen	teatersjef
Kjell Hagan	økonomisjef
Knut Jensen	driftsleder
Kjell Egseth	produksjonsleder
Tove Dahle	salgssekretær
May Selmer	informasjonssekretær

Lysmester	Bjørn Høyem
Scenemestre	Harald Johnsen/Torleif Kaspersen

Styre:

Svend Hokstad (formann)
Elsa Skjerven
Jorunn Giske
Ida Yttri
Bodil Skjånes Dugstad
Gerdi Schjelderup
Roald Ottesen

Forestillingens instruktør og koreograf: Henny Mürer

Startet sin danserutdannelse som 12-åring i Oslo hos Rita Tori. Deretter studier i London ved Royal Ballet School etter krigen. Begynte i 1943 ved balletten på Chat Noir og Edderkoppen, og var med Ny Norsk Ballett fra starten til 1952. Fra dette året freelance, med danseoppgaver i operetter, musicals, revyer etc., inntil hun ble ansatt ved Den Norske Opera da den startet i 1958. Her danset hun ledende roller, bl.a. som Månerenen, Giselle, Tornerose og Svanedronningen i «Svanesjøen». Etter avskjedsforestillingen i 1967 har hun virket som iscenesetter og koreograf med varierte oppgaver både i inn- og utland. Hun er ansvarlig for en rekke T.V.-program for Underholdningsavdelingen, har gjestet Deutsche Oper i Berlin som danser, vært ballettinstruktør i Israel. Hennes oppsetning av «My Fair Lady» gikk i hele to år på Oscars i Stockholm. Ble tildelt Musikkritikerprisen i 1962. Hun har tidligere undervist og instruert ved Statens Operaskole, og tiltrer i disse dager stillingen som rektor ved Statens Ballettskole.

Forestillingens kapellmester: Per Dreier

Født i Trondheim. Musikkstudier i Norge, og i Nederland, hvor han studerte under Willem van Otterloo og Paul van Kempen. Ble tildelt Ricordi-prisen i 1955 etter et studieopphold ved Royal Academy of Music i London. Fullførte sin musikkutdannelse i Stuttgart som assistent for Ferdinand Leitner. Ble i 1957 sjef og kunstnerisk leder for Århus Byorkester. Har siden 1974 arbeidet som free-lancedirigent, med store oppgaver ved operaen i Hamburg og Leipzig, ved Royal Philharmonic Orchestra og London Symphony Orchestra. I tillegg til flere produksjoner for fjernsyn og radio i Norge, Sverige og Danmark, har han gjestet som dirigent i hele Europa, og i U.S.A., med mer enn 100 forskjellige orkestre. Dirigerte i 1978 en rekke konserter i Royal Albert Hall, London, og ledet Royal Philharmonic Orchestra's Skandinaviaturné i september samme år. Han har medvirket i flere plateinnspillinger med stor suksess. Den siste, «Peer Gynt» med Griegs komplette, originale musikk har høstet internasjonal anerkjennelse. Platen vil komme på det norske marked i nærmeste fremtid.

HVEM VAR EGENTLIG FLAGGERMUSEN?

Dette er et spørsmål mange har stilt seg etter en aften med Strauss' FLAGGERMUSEN. Og det med stor berettigelse. Denne siden av saken, bakgrunnen for stykkets intrige, berøres meget lett i operetten. Kort fortalt: Flaggermusen er identisk med stykkets Dr. Falke. Kanskje burde forestillingen blitt presentert under tittelen FLAGGERMUSENS HEVN siden det hele dreier seg om doktorens hevnaksjon overfor Eisenstein. Men Strauss har begrenset seg til stikkordet FLAGGERMUSEN. Dette ordet fører de impliserte, Eisenstein og Falke, tilbake til den tiden de to vennene førte en ubekymret ungarstilværelse i den franske sosietet. Rentenisten Eisenstein og motelegen Falke var velkjente gjester i boudoirene og på de hyppige ballene. Etter et kostymeball, hvor det som vanlig ble drukket tett, sovnet Dr. Falke i vognen på vei hjem. Opprømt etter festen bestemte Eisenstein seg for å spille sin venn et lite puss. Han plasserte Falke under et tre i den lille badebyens park. Da doktoren neste morgen våknet av rusen, ble han nødt til å spasers hjem iført sitt flaggermuskostyme. Dette vakte stor munterhet blant byens befolkning, og etter det ble han bare kalt Dr. Flaggermus. Man kan tenke seg at vennskapet mellom de to kjølnet litt, og da Eisenstein kort tid etter giftet seg, skiltes deres veier.

Dr. Falke fortsetter sin ungarstilværelse, men sysler hele tiden med planer om hevn. Og så, tre år etter, byr anledningen seg. Det blir slått stort opp i avisene at Eisenstein har fornærmet en offentlig tjenestemann og er blitt dømt til fem dagers fengsel. Doktoren legger i en fart sine planer. Han ber sin venn prins Orlofsky arrangere et ball og lover ham underholdning for pengene hvis han får stå for innbydelsene. Så inviterer han alle sine venner og en del danserinner fra operaballetten, deriblant stuepiken Adeles søster, Ida. Han vet at Eisenstein tidligere hadde en svakhet for danserinner, og at han på den måten vil få ham i en kompromitterende situasjon. Planen innbefatter også at Eisensteins kone dukker opp forkledd på festen og bivåner det hele.

Alistair Powells kostymeskisser.

For å unngå vanskeligheter med ledelsen av fengselet der Eisenstein samme kveld skal starte soningen, sørger han for å invitere direk-

tøren Frank, og for å skaffe Rosalinde fri bane, skriver han i søsterens navn et brev til stuepiken Adele, og innbyr henne til ballet.

Helt uforutsett dukker den innbilske tenoren Alfred opp i bildet. Han har hatt et stormende forhold til Rosalinde før hun giftet seg, og da han leser om Eisensteins fengselsopphold, bestemmer han seg til å prøve seg igjen. Tilfeldighetene vil at oppkomlingen Frank, nyutnevnt fengselsdirektør, vil yte spesialservice til en «gjest» av det gode selskap ved personlig å geleide ham til fengselet. Dermed blir Alfreds «vikariat» som Rosalindes ektemann noe anderledes enn han hadde tenkt seg.

Hvordan det hele ender? Det får vi la aftenens forestilling gi svaret på.

Wilhelm Sandven

«Glücklich ist, wer vergisst» —

...Han (Strauss) var til glede for sin samtid, men ikke for seg selv. Hans biografi er ennå ikke skrevet; den ville komme til å se ut som en sykehistorie. Ingen gledesutsagn, ingen munterhet, ingen latter er overlevd fra ham, men kun engstelse, depresjoner, nevrosener. Livsgleden «ikke som diagnose, men heller som terapi».

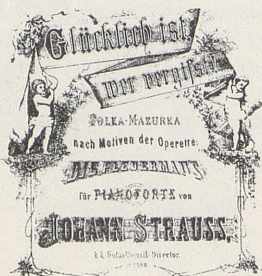
En eneste gang tillot han seg virkelig å være lykkelig: da han natt etter natt, på utrolig kort tid skrev partituret til «Flaggermusen». Og kanskje var dengang hele Wien i dette korte, historiske øyeblikk slik man alltid beskriver byen, slik man ønsket den skulle være, — som en drøm, — munter, sorgløs og befriende — som musikken til «Flaggermusen».

Riktignok var ikke Napoleonstidens trauma blitt etterfulgt av den store verdensfreden — Wien ble overlatt til et autoritært styre og politiregime — den etternapoleonske æra var samtidig opptakten til mars 1848, som kom som et sjokk. Det som fulgte var blodig borgerkrig, og i dens kjølevann motsetningene mellom revolusjon eller tilintetgjørelsen av den. — En generasjon senere ble en krig tapt, — og det på et tidspunkt da det virket som om man sto på terskelen til fredelig velstand, borgerlig velferd — men av velstanden, velferden ble bare terskelen tilbake.

Da «Flaggermusen» ble skrevet, så katastrofene ut til å tilhøre fortiden. Da «Flaggermusen» ble spilt, kom nye katastrofer til, — det store børskraket som utløste en kjedereaksjon av kriser som varte helt inn i vårt århundre.

Den verden «Flaggermusen» avdekket var på premieren allerede et tapt paradisi. Og wienernes ånd, når man ser bort fra den korte, salige episode mellom 1866 og 1874, var å flykte fra virkeligheten til en innbilt Wien — en flukt inn i valsen.....

Vi forstår «Flaggermusen» først helt når vi i ånden tenker oss utsagnet i stykkets programblad: Utspilles fem minutter på tolv torsdagen før «fredag den trettende». I «Flaggermusen» blir glansen og det man kan sette spørsmålsteget ved i den borgerlige tidsalder, levende gjort. Operetten er et uttrykk for en livs- og verdensanskuelse som så seg selv som den bestående på et tidspunkt da den var i ferd med å overleve seg selv, og som kommende generasjoner etter uroppførelsen stadig vil vende tilbake til — for å oppleve illusjonene fra det tapte paradisi.

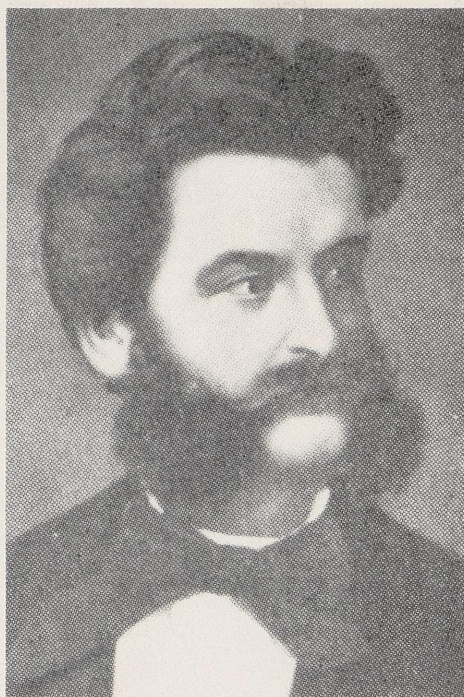

Her er dessuten, med små, geniale midler, en sann overflod av udødelige musikalske formuleringer..... med menneskelig, om enn tvilsom filosofisk erkjennelse: «Glücklich ist, wer vergisst, was doch nicht zu ändern ist» — lykkelig er den som glemme kan, det som ikke er mulig å forandre. Dette er et ekte østerrikske utsagn som egentlig er den uofisielle nasjonalhymne til et land som gjennom svakhet har funnet kraft nok til å overleve.

«Far var streng og ofte hard, vi ble ikke lenge hos ham. Jeg og mine to yngre brødre, Joseph og Eduard, var bare smågutter, da far ble skilt fra mor, og hos henne ble vi. I et slikt uryddig familieliv ble det ikke tale om noen skikkelig oppdragelse. Far flyttet til en annen forstad i byen, og til ham kom vi bare hver nyttårsdag og på hans navnedag for pliktskyldigst å gratulere. Jeg skulle holde meg vekk fra musikken og bli tekniker. Men jeg kjente meg trygg på det talent jeg hadde arvet etter far. Far hjalp meg ikke i min karriere. På sin egensindige måte prøvde han å hindre den, men jeg grep modig om fiolinen og stilte meg i spissen for et lite orkester».

KOMPONISTENS VERKER SKREVET FOR SCENEN:

Indigo	1871
Karneval i Rom	1873
Flaggermusen	1874
Cagliostro i Wien	1875
Prins Metusalem	1877
Blinde Kuh	1878
Dronningens kniplingslommeørkle	1880
Den lystige krig	1881
En natt i Venedig	1883
Sigøyerbaronen	1885
Simplicius	1887
Ritter Pazman	1892
Fürstin Ninetta	1893
Jabuka	1894
Waldmeister	1895
Die Göttin der Vernunft	1897
Wienerblod	(fullført etter hans død)

FLAGGERMUSEN

med musikk av Johann Strauss d.y.
Libretto: Meilhac og Halévy, bearbeidet av
Haffner og Genée
Oversatt av Wilhelm Dybwad

Inspisienter : Geir Nergaard/Hans Nordø
Sufflør : Gerd Berntsen
Lys : Bjørn Høyem
Rekvisitør : Annelise Fossen
Frisør : Randi Bernhardsen

Kulisser og kostymer er produsert i teatrets egne verksteder.
Fotografering og lydbandopptak under forestilling er ikke tillatt.

Programredaksjon : May Selmer
Ansvarlig utgiver : Kjell Stormoen

Foto fra prøvene : Roar Øhlander
Plakat og programomslag : Alistair Powell

TO PAUSER
PREMIERE 2. MAI

Forlag: Sandberg Teaterforlag

Regi og koreografi : Henny Mürer
Scenografi og kostymer : Alistair Powell
Kapellmester : Per Dreier
Regiassistent : Peter Berg
Musikkarrangement : Bo Ekemar/Egil Monn-Iversen/
Per Dreier

De som er med:

Gabriel von Eisenstein : Jan Erik Berntsen
Rosalinde, hans hustru : Anne Standal/Anne Nyborg
Adele, kammerpike : Helle Ottesen/Inger-Lise Walseth
Dr. Falke : John Yngvar Fearnley
Frank, fengselsdirektør : Ragnar Holen
Prins Orlofsky : Mona Jacobsen
Alfred, en tenor : Arild Eriksen/Arne Reitan
Advokat Blind : Øystein Langeland
Frosch, fengselsbetjent : Svein Wickstrøm
Ida, Adeles søster : Ma Rosnes
Prinsens adjutant : Ronny Bjørlo
Hovmesteren : Peter Berg
Tjeneren : Geir Nergaard

I balletten:

Ruth Wærdahl, Tatjana Zaitzow, Trine Fosslund, Peter Berg.

I koret:

Anne Mari Eidsvig, Tori Nordbotten Lie, Inki Storleer, Gyda Mathisen,
Berte Hilmo, Ragnar Lønnum, Frank Olsen, Alf Ulvin, Sverre Hagerup,
Kirsten Harmens

I orkesteret:

Kirsten Harmens/Jon Øyvind Odland (piano), Pedro Goicoechea,
Eyvind Jensen, Bjørn Langhelle, Svein Hovdkinn, Arne Licht (fiolin),
Magnus Volden/Bjørn-Arne Berg (bratsj), Dag Rune Løvberg (cello),
Tor Eivind Balsvik/Stanislav Kulhawczuk (bass), Tore Aune/Trond Kielland
(fløyte), Tor Engan (obo), Bård Meland/Tor Selmer (fagott), Roar Johnsen/
Ove Strand (klarinet), Bjørn Eggen/Arve Blåsmo (trompet), Helge Førde
(trombone), Reidun Gran/Lars Høyem (horn), Jes Jensen (slagverk).

Repetitører:

Jon Øyvind Odland, Geir Hagerup, Kirsten Harmens

- 1825 Johann Strauss d.y. blir født i Wien som første sønn av den populære komponist og orkesterleder, Johann Strauss d.e.
- 1831 Komponerer sin første vals. Moren oppmuntrer ham til å fortsette med musikken til tross for sterk motstand fra farens side.
- 1844 Debuterer som kapellmester med eget orkester. Faren og hans venner gjør alt for at konserten skal bli en fiasko. Stridigheter mellom far og sønn, — de konkurrerer om wienernes gunst.
- 1848 Opprør i Østerrike. Johann Strauss d.y. støtter nasjonalbevegelsen, hans far står på keiserens side.
- 1849 Faren dør, og Johann overtar hans berømte ensemble. I årene som følger en rekke turnéer, bl.a. til Berlin, Paris, St. Petersburg, London.
- 1853 Mentalt og fysisk utmattet. Rekreasjonsopphold i Alpene.
- 1862 Gifter seg med sangerinnen Jetty Treffz. Johann, som til nå kun har komponert dansemelodier, blir av henne oppmuntret til å skrive sceniske verk.
- 1863 Overlater sitt orkester til sine yngre brødre, Joseph og Eduard, og overtar selv stillingen som direktør for hoffballmusikken.
- 1867 Skriver sin mest berømte vals, «An der schönen blauen Donau».
- 1871 Premiere på hans første operette, INDIGO. Librettoen omskrives senere, og verket får tittelen «1001 natt».
- 1872 Reiser til Amerika. Dirigerer i løpet av fem uker 40 konserter.
- 1874 Skriver ved årsskiftet sin mest spilte, og mest berømte operette, FLAGGERMUSEN, som får premiere på Theater an der Wien 5. april.
- 1885 Mentalt nedbrutt, og blir av sin lege nektet å arbeide. Blir fratatt notepapir, og skriver derfor en del av musikken til «Sigøynerbaronen» ned på mansjettene.
- 1892 Premiere på hans eneste opera, RITTER PAZMAN på Hoftheater, Wien. Verket får ingen varig suksess.
- 1894 Byen Wien feirer 50-årsjubileum for valsekongens debut som kapellmester.
- 1899 Johann Strauss pådrar seg lungebetennelse, og dør av sykdommen 3. juni. Han har da tre ekteskap, 16 operetter, nærmere 500 valser, polkaer, masurkaer og andre dansemelodier bak seg.

Johann Stauss og hans musikk

Den musikalske utvikling i Wien på underholdningens og dansens område, førte i begynnelsen av 1800-tallet frem valsen, polkaen og galoppen — som arvtagere av den klassiske menuett, gavotte og ragaudon. Viktige personer her var Lanner, og ikke minst familien Strauss. Far til sønnene Johann, Joseph og Eduard samarbeidet først med Lanner, men grunnla snart sitt eget orkester. Johann Strauss d.y., utvilsomt den mest begavede i musikkdynastiet Strauss, debuterte allerede 19 år gammel som orkesterleder, og overtok familieorkestret etter farens død.

Denne nye retningen innen musikken ble fort populær, og den spredte seg raskt, ikke bare i dens hjemby, Wien. Turnéer utgikk etter hvert til hele den da «kjente» verden; Budapest, Beograd, Warszawa, St. Petersburg, Paris, London — til og med til USA. Populariteten var så stor at det på et tidspunkt var over 200 musikere i Strauss-ensemblet. Når man tenker på at en enkelt orkesterbesetning var på mellom 20 og 40 musikere, var det ikke så få «ekte» Strauss-orkestre i sving samtidig.

Den fransk/tyske krig i 1871 bevirket at teaterkomponisten Jaques Offenbach ble upopulær i Wien. Østerrikerne hadde nå bruk for egne krefter. Da Johann Strauss d.y. begynte å interessere seg for teatret og scenemusikk, sto han allerede som den ukronete konge over tidens underholdnings- og danseensemble. Med god støtte fra sin hustru gikk han — noe motvillig — igang med å komponere operetter. Kvaliteten var noe varierende. Johann hadde nemlig en egen evne til å finne frem dårlige og lite egnede librettoer.

Men i 1874 fikk vi likevel tidens operette, eller opera comique — «Flaggermusen». Her klaffet alt. Alle ingredienser man forbinder med et vellykket sceneverk er tilstede. Et variert persongalleri med solo- og korpartier i god balanse. Enhver rolle har sin individuelle, musikalske karakter. Handlingen er morsom og treffsikkert musikalsk turnert. Fra ballsalene bragte han med seg valsen og de fengende, forfinede dansemelodiene. Han kjente jo orkestret ut og inn, og hadde et godt grep på sangpartiene. Opera og operette er fellesbetegnelser som ikke alltid dekker presist hva de enkelte stykker inneholder. En opera er på det beste kjennetegnet ved at de enkelte personer så og si får

tildelt sin egen, karakteriserende musikk i en symfonisk totalramme.

Når det gjelder det beste av Mozart, Wagner, Verdi etc., er dette konsekvent gjennomført. Men man har alle overgangsformer, over til rene underholdningsklisjéer. Når det gjelder Johann Strauss, er han ikke mannen med symfoniske visjoner og utarbeidelser. Men han er en genial melodiker og i høyeste grad preget av en livsglad intensitet, og når det gjelder «Flaggermusen»; en nesten Mozart'sk poesi, skjønnhet og eviggyldighet.

Mange av hans samtidige kolleger som Berlioz, Brahms og Wagner har uttrykt sin begeistring og beundring, og alle vi andre kan bare gjøre vårt aller beste for å realisere et av teatrets og musikkens mesterverk.

Per Dreier

«Av alle mine kolleger er Strauss en av de kjæreste for meg, om ikke den aller kjæreste.... Mannen flyter over av musikk, han får stadig nye idéer. Heri ligger forskjellen på ham — og oss andre.»

Johannes Brahms

«Hver enkelt Straussvals rager over de fleste av de ofte møysommelig innsamlete utenlandske fabrikkproduktene både når det gjelder sjarm, finhet og virkelig musikalsk innhold.... Johann Strauss — den mest musikalske hjerne i dette århundre.»

Richard Wagner

Våre gjester

Inger-Lise Walseth

Født i Drammen. Etter artium Statens Operaskole hvor hun ble uteksaminert i 1976. Sangoppgaver ved Den Norske Opera både under studietiden og senere. Flere store oppgaver, bl.a. Constanze i «Bortførelsen fra Seraillet». Gjestet Trøndelag Teater i rollen som Lisa i «Smilets Land» våren 1976. Studieopphold i Østerrike. Turneer i Tyskland i Mozart Oper Salzburg's regi, og skal tilbake dit for å synge Despinas rolle i «Cosi fan tutte». Spiller også i Den Norske Operas versjon av «Flaggermusen».

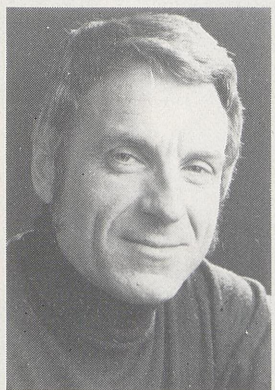
Anne Nyborg

Født i Oslo. Utdannet lærer. Elev ved Statens Operaskoles første kull 1964—1966. Senere stipendiatstatus ved Den Norske Opera før hun ble fast ansatt. Har sunget alt fra de mest seriøse roller til lettere musicals — fra Mimi i «La Bohème», Anne i «Anne Pedersdotter», Susanna i «Figaros Bryllup» — til Eliza i «My Fair Lady». Har turnert Norge rundt i rollen som Rosalinde i «Flaggermusen». Fikk Oslo bys kunstnerstipend 1978 som skal benyttes til å studere barokkmusikk i London i forbindelse med en hovedrolle i en Händelopera til høsten.

Anne Standal

Født i Ålesund. Studerte ved Musikkonservatoriet i Oslo 1968—1971. Deretter to år ved Statens Operaskole. Kortere engasjement ved Nationaltheatret og Oslo Nye Teater. Debuterte i Aulaen i Oslo mars 1976. Gjeset Trøndelag Teater samme vår i rollen som Prinsese Mi i «Smilets Land», og våren 1977 i rollen som Leiren i «Zorba». Har reist for Rikskonsertene med forskjellige program, og skal etter oppgaven som Rosalinde i «Flaggermusen» igjen på turné — denne gang i Rogaland fylke.

Arild Eriksen

Født i Oslo. Startet som barn å synge i Olavsguttene. Sangundervisning med forskjellige pedagoger. Operastudier i Gøteborg og Stockholm. Ansatt ved Riksteatern i Sverige i 1962. Medvirket i Hasseåtages revy, «Gula Hund», 1963. Kom til Storan i Gøteborg året etter, og ble der til han ble engasjert som solist ved Den Norske Opera i 1967. Har bl.a. sunget rollene som Tamino i «Tryllefløyten», Hertugen i «Rigoletto», Erik i «Den flyvende Hollender». Skal tilbake til operaen, hvor han er fast ansatt, etter oppgaven som Alfred i kveldens forestilling.

(Foto: Karsten Bundgaard)

Egentlig er det litt «tjuvstart» å presentere Helle nå for publikum som en av våre skuespillere. Hun er vår gjest i rollen som Adele i kveldens forestilling. Først fra høsten blir hun å finne fast i ensemblet — **igjen**. Hun har nemlig vært ved Trøndelag Teater tidligere — i tre år under teatersjef Erik Pierstorff. Dengang var det elevskole her, og Helle kom inn etter å ha medvirket i Oslo-studentenes revy, «Kalde Føtter», som ble spilt i Studentersamfundet.

Tidlig erfaring med scenen fikk hun som sjef for russerevyen i Skien, hvor hun er født og oppvokst. Etter artium danset hun litt, leste privat, og fulgte forelesninger ved Teatervitenskap på Blindern. På Trøndelag Teater traff hun en skuespiller som skulle bli hennes mann. Og da han, Sigurd Werring, flyttet til Bergen og Den Nationale Scene, reiste Helle med. Begge to har senere hatt engasjement ved dette teatret i flere sesonger, avbrutt av ett år, da de var med på oppstartingen av Telemark Teater. Regionteatervirksomhet er interessant og krevende, men ganske uforenlig med familieliv og barn. Og ettersom begge setter stor pris på dette, ble det Bergen igjen. Foruten å spille, har Helle vært med på å skrive, sette iscene og også medvirket i en kabaret «Det er ikke mitt bord» i samarbeid med Gunnar Staalesen på Den Nationale Scene. Denne formen er ikke ukjent for henne — hun har tidligere spilt i to revyer med Rolv Wesenlund og Harald Heide Steen jr. Her lærte hun en god del — spesielt når det gjelder improvisasjon!!! Av mer seriøse roller nevner Helle Elektra i Satres «Fluene» som noe av det mest spennende hun har vært med på. Ellers har rolletilbudene vært varierte, som er en av de største fordelene ved å være ansatt ved en landsdelsscene.

Helle likte seg godt i Trondheim fra første stund. Men etter årene i Bergen har hun faktisk glemt hvor hyggelig det er her, at folk er så vennlige og gir seg tid, at tempoet ikke er så oppskrudd som hun er vant til. Vi håper at både hun, og resten av familien, fortsatt vil trives hos oss, og ønsker henne velkommen til Trøndelag Teater.

ÆREDE PUBLIKUM!

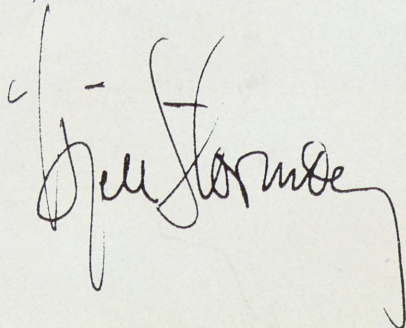
Siste side — av mitt siste program som ansvarlig utgiver og sjef for Trøndelag Teater. — Etter til sammen ni års virksomhet for teatret, som teatermaler 1945/48 og som sjef de siste seks sesonger, skal jeg takke for meg.

Det gjør jeg herved — idet jeg ønsker Trøndelag Teater en lysende fremtid på teaterkartet, — og den nye sjef mange rolige netter.

Det sies at skomakere bør bli ved sine lester. Hvorfor i all verden bare skomakere — hvorfor ikke også skuespillere? For mitt eget vedkommende får jeg håpe at min ventende lest ikke er overdratt til andre — for eksempel til en skomaker.

Takk til alle som har arbeidet i, og for teatret. Takk til publikum for oppslutning om teatret i skiftende værlag og temperaturer.

Trondheim, mai 1979

Bjørn Størmer